

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Českých Budějovicích rozhodl v senátě složeném z předsedkyně Mgr. Heleny Nutilové a soudců JUDr. Marie Trnkové a Mgr. et Mgr. Bc. Petra Jíříka v právní věci

žalobce: **BOHEMIA TRADE CZ s.r.o. České Budějovice,**
sídlem Pražská 1813/3, 370 04 České Budějovice

zastoupený: UNTAX, s. r. o.,
sídlem U Továren 256/14, 102 00 Praha 10

proti
žalovanému: **Odvolací finanční ředitelství, IČO 72080043**
sídlem Masarykova 427/31, 602 00 Brno

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 16. 12. 2020 č. j. 47078/20/5100-41456-712955

takto:

- I. Rozhodnutí žalovaného ze dne 16. 12. 2020 č. j. 47078/20/5100-41456-712955 **se ruší** a věc **se vrací** žalovanému k dalšímu řízení.
- II. Žalovaný **je povinen** nahradit žalobci náklady řízení ve výši 15 342 Kč do třiceti dnů od právní moci tohoto rozsudku na účet jeho právního zástupce.

Odůvodnění:

1. Žalobce se žalobou došlou Krajskému soudu v Českých Budějovicích dne 24. 2. 2021 domáhá zrušení rozhodnutí žalovaného, jímž bylo rozhodnuto o jeho odvolání proti rozhodnutí Finančního úřadu pro Jihočeský kraj ze dne 10. 3. 2020 č. j. 483008/20/2201-00030-305200 o úroku z neoprávněného jednání správce daně ve znění rozhodnutí o opravě zřejmých nesprávností ze dne 16. 3. 2020 č. j. 549812/20/20201-00030-305200, kdy napadeným rozhodnutím bylo odvolání žalobce zamítnuto a citované rozhodnutí správce daně bylo potvrzeno.
2. Žalobce má za to, že mu náleží z neoprávněného jednání správce daně úrok v jeho dvojnásobné výši dle § 254 odst. 2 daňového řádu ve znění účinném do 31. 12. 2020, dle něhož je přiznání úroku podmíněno pouze tím, že na daňovém subjektu bylo neoprávněně vymáháno. Toto platí i v případě, kdy byla na daňovém subjektu neoprávněně vymáhána částka správně stanovené daně, neboť v textu zákona není obsažena podmínka přiznání úroku dle § 254 odst. 2 daňového řádu, pouze v případě nesprávně stanovené daně. Jestliže by měl zákonodárce úmysl přiznat úrok dle § 254 odst. 2 daňového řádu pouze v případech vymáhání nesprávně stanovené daně, nic nebránilo v tom, tuto podmínku do zákona uvést. Případná nesrozumitelnost pak nemůže jít k tíži žalobce. V souvislosti s tím žalobce odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu č. j. 3 As 113/2014-47, dle něhož je smyslem úroku z neoprávněného jednání správce daně náhrada za to, že daňový subjekt nemohl po stanovenou dobu nakládat s uhrazenými finančními prostředky přesahujícími jeho zákonnou daňovou povinnost.
3. Přiznání úroku v jeho dvojnásobné výši je podmíněno jen tím, že na daňovém subjektu bylo vymáháno neoprávněně. To znamená, že na daňovém subjektu bylo vymáhána částka, která správně podle zákona vymáhána být neměla, v důsledku čehož nemohl daňový subjekt s finančními prostředky nakládat.
4. Existenci zužující podmínky nejde podle žalobce dovozovat ani ze znění důvodové zprávy. Z důrazu na oddělní nalézací a platební roviny jednání správce daně dle žalobce vyplývá z toho, že za neoprávněné vymáhání považuje zákonodárce také vymáhání na základě zákonného exekučního příkazu.
5. Podle žalobce existuje příčinná souvislost mezi nesprávným stanovením daně a vymáháním daně spočívající v tom, že nesprávné stanovení daně činí vymáhání finančních prostředků přesahujících neuhrazenou zákonnou daňovou povinnost neoprávněným vymáháním daně, proto přiznání úroku v dvojnásobné výši je v souladu se smyslem právní úpravy dle § 254 daňového řádu.
6. Exekuční řízení vedené vůči žalobci za účelem vymožení nedoplatku na dani z přidané hodnoty za zdaňovací období leden 2018 bylo neoprávněné. Pokud by nebyla daňová povinnost stanovena později zrušenými platebními výměry za zdaňovací období březen 2011 až prosinec 2013 vůbec stanovena, nebyl by vydán exekuční příkaz na přikázání pohledávky z bankovního účtu žalobce po právu, neboť by správce daně vůbec neevidoval na osobním daňovém účtu žalobce k DPH ke dni 28. 3. 2018 nedoplatek. Z toho plyne, že správce daně exekvoval peněžní prostředky, které po právu vůbec exekvovat neměl. Tím pak došlo k naplnění hypotézy právní normy obsažené v § 254 odst. 2 daňového řádu a

Shodu s prvopisem potvrzuje Z. S.

žalobci tak měl být přiznán úrok z neoprávněného jednání správce daně dle tohoto ustanovení.

7. Žalovaný navrhoval zamítnutí žaloby, neboť má za to, že nebylo vymáháno neoprávněně, a proto žalobci nenáleží úrok z neoprávněného jednání správce daně dle § 254 odst. 2 daňového řádu. Aby mohl být žalobci přiznán úrok z neoprávněného jednání správce daně dle § 254 odst. 2 daňového řádu, musí být splněny kumulativně dvě podmínky, k čemuž však v případě žalobce nedošlo. V případě žalobce byla vedena dvě nezávislá exekuční řízení, přičemž žalobce tato dvě odlišná řízení nepřipustně směšuje a vyvozuje z toho nekorektní závěry. První exekuční řízení bylo vedeno za účelem vymožení nedoplatku na DPH za zdaňovací období leden 2018, když nedoplatek byl úspěšně vymožen a toto exekuční řízení nikdy nebylo prohlášeno za neoprávněné. Rovněž exekuční titul, na základě kterého byl daný nedoplatek vymáhán, nikdy nebyl zrušen nebo změněn. V druhém exekučním řízení, které souviselo se zrušenými platebními výměry za zdaňovací období březen 2011 až prosinec 2013, nebylo však ničeho vymoženo, neboť tato exekuce zahájena exekučním příkazem ze dne 4. 6. 2018 byla zastavena, aniž by na žalobci bylo něco reálně vymoženo. Žalobci proto nemůže náležet úrok dle § 254 odst. 2 daňového řádu z částky 1 367 256 Kč použité na úhradu nedoplatků DPH za zdaňovací období březen 2011 až prosinec 2013. Žalobci proto náleží v souvislosti se zrušenými platebními výměry pouze úrok dle § 254 odst. 1 daňového řádu, kdy platba žalobce byla v souladu se zákonem § 152 daňového řádu použita na úhradu nedoplatku. Požadavek žalobce je nelogický, jestliže žalobce označuje za neoprávněnou exekuci vedenou za účelem vymožení nedoplatku na DPH za zdaňovací období leden 2018 a současně požaduje úrok dle § 254 odst. 2 daňového řádu z částky, kterou byla uhrazena dodatečně stanovená daň na základě dodatečných platebních výměrů na DPH za zdaňovací období březen 2011 až prosinec 2013, nikoliv z částky, která byla vymožena na úhradu nedoplatku DPH za zdaňovací období leden 2018. Tato částka použitá v souladu s § 152 daňového řádu na nedoplatky na DPH za zdaňovací období březen 2011 až prosinec 2013 však byla žalobcem dobrovolně uhrazena dne 23. 2. 2018. Tedy předtím, než byla vůbec zahájena exekuce k vymožení nedoplatku DPH za zdaňovací období leden 2018. Vzhledem k tomu, že žalobce nesplnil svou zákonnou povinnost uhradit doměřenou daň ve lhůtě splatnosti, nepoukázal platbu na úhradu DPH ze svého daňového účtu, zúčtovaná byla v souladu s § 152 odst. 1 písm. a) daňového řádu právě na tyto nedoplatky na doměřené DPH.
8. Správce proto při použití úhrady provedené žalobcem postupoval správně a shodně v souladu se zákonem vedl exekuční řízení na vymožení nedoplatku na DPH za předmětné zdaňovací období. Proto žalovaný nesouhlasí s tvrzením žalobce, že na něm byla zákonně stanovená daň vymáhána neoprávněně. Podmínkou pro přiznání úroku dle § 254 odst. 2 daňového řádu je vymáhání a vymožení daně stanovené platebním výměrem, který byl posléze zrušen, změněn či prohlášen za nicotný z důvodu nezákonnosti nebo nesprávného úředního postupu, či případné vedení daňové exekuce nezákonným způsobem. Ani k jedné situaci však v případě exekučního řízení vedného za účelem vymožení na DPH za zdaňovací období leden 2018 nedošlo, neboť platební výměr za dané zdaňovací období nebyl zrušen, změněn, ani prohlášen za nicotný pro nezákonnost nebo pro nesprávný úřední postup a ani samotná exekuce nebyla prohlášena za nezákonnou.
9. Žalovaný má za to, že částka uhrazená žalobcem a v odpovídající výši DPH za zdaňovací období leden 2018 na úhradu nedoplatku byla použita v souladu se zákonem. Na doměřené

Shodu s prvopisem potvrzuje Z. S.

a později zrušené dani pak nelze spatřovat příčinnou souvislost s následným exekučním řízením k vymožení nedoplatku na DPH. Žalovaný se neztotožňuje se žalobcem ani v případě, že exekuce prováděná k vymožení nedoplatku na DPH za zdaňovací období leden 2018, byla neoprávněná. Naopak výkon tohoto rozhodnutí byl veden za účelem vymožení splatné a neuhrazené daňové povinnosti na základě zákonného platebního výměru, který nebyl nikdy zrušen. Skutečnost, že žalobce nemohl po určitou dobu disponovat peněžními prostředky nad rámec své zákonné daňové povinnosti, souvisela s úhradou části nedoplatku na DPH za zdaňovací období březen 2011 až prosinec 2013 žalobcem nikoliv s exekucí. Za tuto skutečnost byl žalobce kompenzován úrokem dle § 254 odst. 1 daňového řádu, neboť se jednalo o pochybení správce daně v rovině nalézací. Na zbývající část nedoplatku této nezákonné, později zrušené daňové povinnosti však nebylo správcem daně ničeho vymoženo, a proto není možno úrok dle § 254 odst. 2 daňového řádu žalobci přiznat. Proto ani nedošlo k naplnění dispozice právní normy uvedené v § 254 odst. 3 daňového řádu.

10. Ze správního spisu bylo zjištěny tyto rozhodné skutečnosti.
11. Finanční úřad pro Jihočeský kraj, územní pracoviště České Budějovice vydal dne 16. 2. 2017 rozhodnutí o stanovení daně, kterými byla žalobci doměřena daň za zdaňovací období březen 2011 až prosinec 2013 v celkové výši 3 276 637 Kč včetně penále. Žalobce tato rozhodnutí napadl odvoláním, které bylo rozhodnutím žalovaného dne 31. 1. 2018 zamítnuto a napadená rozhodnutí byla potvrzena.
12. Dne 23. 2. 2018 žalobce poukázal na účet správce daně částku 1 367 256 Kč, když tato platba byla správcem daně použita na úhradu části doměřené daně dle shora uvedeného rozhodnutí, tedy na úhradu doměřené daně za zdaňovací období březen 2011 až říjen 2012 a na část doměrné daně za zdaňovací období listopad 2012.
13. Žalobce podal dne 25. 2. 2018 daňové přiznání k DPH za zdaňovací období leden 2018, kde vykázal daňovou povinnost ve výši 1 367 256 Kč. Údaje v tomto daňovém přiznání správce daně uznal za správné a dne 14. 3. 2018 vydal platební výměr na DPH za zdaňovací období leden 2018 č. j. 501839/18/2201-51522-303769. Vzhledem k tomu, že platba ve výši 1 367 256 Kč byla správcem daně použita na úhradu části doměřené daně za zdaňovací období březen 2011 až říjen 2012 a na část doměřené DPH za zdaňovací období listopad 2012 zůstala daňová povinnost za zdaňovací období leden 2018 neuhrzena.
14. Dne 28. 3. 2018 vydal správce daně exekuční příkaz č. j. 693313/18/2201-80541-303593 na přikázání pohledávky z účtu u poskytovatele platebních služeb. Na základě exekučního příkazu byla z účtu žalobce připsána na účet správce daně částka 1 414 618,34 Kč, kdy došlo tak k úhradě DPH za období leden 2018 včetně úroku z prodlení a exekučních nákladů. Poté byla předmětná exekuce rozhodnutím správce daně č. j. 1251598/18/2201-8541-303593 ze dne 2. 5. 2018 zastavena, neboť nedoplatek byl zcela uhrazen.
15. Dne 23. 4. 2018 správce daně vydal exekuční příkaz č. j. 1091005/18/2201-80542-37355 na přikázání pohledávky z účtu k vymožení nedoplatku na příslušenství v podobě penále z doměřené DPH za zdaňovací období duben 2011 až prosinec 2013 v částce 546 092 Kč. Dne 30. 5. 2018 správce daně vydal rozhodnutí č. j. 1478623/18/2201-51522-303769, kterým žalobci prominul 65 % penále z doměřené DPH a následně dne 1. 6. 2018 vydal rozhodnutí, kterým povolil posečkání příslušenství daně zbylého penále z doměřené daně a úroku z prodlení. Následně dne 4. 6. 2018 správce daně z důvodu posečkání daňovou Shodu s prvopisem potvrzuje Z. S.

exekuci zahájenou vydáním exekučního příkazu č. j. 1091005/18/2201-80542-307355 zastavil.

16. Krajský soud v Českých Budějovicích dne 18. 7. 2017 pod č. j. 50 Af 9/2018-71 vydal rozsudek, kterým zamítl žalobu žalobkyně proti rozhodnutí žalovaného o odvolání proti dodatečným platebním výměrům na DPH za zdaňovací období březen 2011 až prosinec 2013, přičemž na základě kasační stížnosti Nejvyšší správní soud dne 25. 4. 2019 rozsudkem č. j. 7 Afs 321/2018-80 rozsudek krajského soudu i rozhodnutí žalovaného zrušil. Žalovaný následně dne 17. 12. 2019 rozhodnutím vydaným pod č. j. 52070/19/5300-22441-711776 dodatečné platební výměry na DPH za zdaňovací období březen 2011 až prosinec 2013 zrušil a odvolací řízení zastavil.
17. Vzhledem ke zrušení rozhodnutí správce daně o stanovení daně a zastavení řízení vydal správce daně dne 10. 1. 2020 rozhodnutí č. j. 19433/20/2201- 51522-303769, kterým žalobci přiznal úrok z neoprávněného jednání správce daně ve výši 1 070 981 Kč.
18. Žalobce podal dne 7. 2. 2020 proti rozhodnutí o výši úroku z neoprávněného jednání správce daně námitku. Správce daně rozhodnutím č. j. 483008/20/2201-00030-305200 ze dne 10. 3. 2020 částečně vyhověl a přiznal žalobci úrok z neoprávněného jednání správce daně ve výši 1 093 792,99 Kč. Dne 16. 3. 2020 vydal správce daně rozhodnutí o opravě zřejmých nesprávností č. j. 549812/20/2201-00030-305200, kterým opravil nesprávné poučení o řádném opravném prostředku v rozhodnutí ze dne 10. 3. 2020.
19. Proti tomuto rozhodnutí se žalobce odvolal a jeho odvolání žalovaný rozhodnutím ze dne 16. 12. 2020 zamítl a potvrdil rozhodnutí správce daně. Žalovaný má za to, že částka ve výši 1 367 256 Kč byla v souladu s § 152 odst. 1 písm. a) daňového řádu použita na úhradu splatné a neuhrazené doměřené daně z přidané hodnoty za zdaňovací období březen 2011 až říjen 2012 a na část doměřené daně za zdaňovací období listopad 2012, neboť byla dobrovolně uhrazena, nikoli daňovou exekucí. Exekuce, ve které byl nedoplatek úspěšně vymoženo, se vztahovala k jiné dani, proto žalobci náleží po zrušení platebních výměrů za období březen 2011 až prosinec 2013 pouze úrok dle § 254 odst. 1 daňového řádu. Podle žalovaného byla vedena dvě nezávislá exekuční řízení, přičemž žalobce tato dvě odlišná daňová řízení nepřipustně směšuje a vyvozuje z toho nesprávné závěry. Na závěru žalovaného se nic nemění ani na základě toho, že byl následně dne 23. 4. 2018 vydán exekuční příkaz k vymožení nedoplatku na penále za zdaňovací období březen 2011 až prosinec 2013, neboť tímto exekučním příkazem nebylo ničeho vymoženo.

Posouzení věci krajským soudem

20. Žaloba byla podána včas (§ 72 odst. 1 zákona č. 150/2022 Sb., soudního řádu správního) osobou k tomu oprávněnou a jedná se o žalobu přípustnou.
21. Soud rozhodl bez nařízení jednání za splnění podmínek vyplývajících z § 51 odst. 1 s. ř. s.
22. Krajský soud přezkoumal napadené rozhodnutí žalovaného v mezích uplatněných žalobních bodů dle § 75 odst. 2 s. ř. s. a dospěl k závěru, že žaloba je důvodná.
23. Mezi účastníky je na sporu, zda žalobci náleží úrok z neoprávněného jednání správce daně ve dvojnásobné výši dle § 254 odst. 2 daňového řádu ve znění účinném do 31. 12. 2020. Žalobce má za to, že na něm byl úrok vymáhán neoprávněně, proto mu úrok z neoprávněného jednání správce daně dle § 254 odst. 2 daňového řádu náleží.

24. Z ustanovení dle § 254 odst. 1 daňového řádu ve znění účinném do 31. 12. 2020 vyplývá, že dojde-li ke zrušení, změně nebo prohlášení nicotnosti rozhodnutí o stanovení daně z důvodu nezákonnosti nebo z důvodu nesprávného úředního postupu správce daně, náleží daňovému subjektu úrok z částky, která byla daňovým subjektem uhrazena na základě tohoto rozhodnutí nebo v souvislosti s tímto rozhodnutím, který odpovídá roční výši repo sazby stanovené Českou národní bankou, zvýšené o 14 procentních bodů, platné pro první den příslušného kalendářního měsíce, a to ode dne následujícího po dni splatnosti nesprávně stanovené daně, nebo došlo-li k úhradě nesprávně stanovené daně později ode dne její úhrady. Podle § 254 odst. 2 daňového řádu v případě, že na daňovém subjektu bylo vymáháno neoprávněně, náleží mu za dobu neoprávněně vedeného exekučního řízení úrok podle odstavce 1 ve dvojnásobné výši. Z citované právní úpravy vyplývá, že podmínkou přiznání úroku ve dvojnásobné výši je skutečnost, že na daňovém subjektu bylo vymáháno neoprávněně, tedy že byla vymáhána částka, která být vymáhána neměla a v důsledku čehož nemohl daňový subjekt s vymáhanými finančními prostředky nakládat.
25. Žalovaný má za to, že v případě přiznání úroku v dvojnásobné výši žalobci, muselo by se jednat o vymáhání nesprávně stanovené daně, přičemž žalobce má za to, že existenci podmínky zužující neoprávněné vymáhání daně na vymáhání nesprávně stanovené daně nelze dovozovat, jak ze zákona tak ani z důvodové zprávy k § 254 daňového řádu, dle něhož v prvním případě je postihováno negativní jednání správce daně v rovině nalézací (při stanovení daně), zatímco v druhém případě jde o sankci v rovině platební (neoprávněná exekuce). S tímto závěrem žalobce se soud zcela ztotožňuje, neboť za neoprávněné vymáhání je možno považovat i vymáhání na základě zákonného exekučního příkazu. Žalovaný nesprávně dovodil, že neoprávněné vymáhání daně představuje toliko vymáhání nesprávně stanovené daně, neboť účelem tohoto ustanovení je přiznat úrok v dvojnásobné výši v případě, že došlo k vymáhání částky, která vymáhána být neměla.
26. Výklad žalované totiž zcela míjí smyslu uvedené právní úpravy, neboť cílem je přiznat úrok v dvojnásobné výši takovému daňovému subjektu, v případě že bylo vymáháno a je zcela nerozhodné, že tomu tak bylo v souvislosti s jiným řízením. Tak tomu bylo v daném případě, kdy žalobcem provedená úhrada DPH prvostupňovým správcem daně, kterou žalobce uhradil dne 23. 2. 2018 na daňové přiznání k DPH za leden 2018, kdy žalobce vykázal daň ve výši 1 367 256 Kč. Tato částka byla žalobcem použita na DPH za měsíce březen 2011 až prosinec 2014 a v důsledku toho následně došlo k exekuci na novější daňovou povinnost, která v důsledku předcházející úhrady nesprávně stanovené daně zůstala neuhrzena.
27. V případě, že by daň rozhodnutím ze dne 16. 12. 2017 nebyla nesprávně stanovena, nebyl by vydán exekuční příkaz dne 28. 3. 2018, na základě kterého z účtu žalobce byla na účet správce daně připsána částka 1 414 618 Kč, která byla na základě tohoto exekučního příkazu použita na úhradu DPH za leden 2018.
28. Soud proto uzavřel, že přiznání úroku žalobci v dvojnásobné výši podle § 254 odst. 2 daňového řádu daňovému subjektu náleží, neboť nesprávné stanovení daně zapříčinilo vymáhání finančních prostředků přesahujících neuhrzenou daňovou povinnost neoprávněným vymáháním na základě exekučního příkazu ze dne 28. 3. 2018. Jestliže byla se žalobcem vedena neoprávněná exekuce, úrok v dvojnásobné výši pak žalobci náleží. Možnost této sankce, která stíhá správce daně, který exekuci prováděl, tak zajišťuje ochranu před neoprávněným zásahem do vlastnické práva, které vymáhání představuje. Tento nárok Shodu s prvopisem potvrzuje Z. S.

vzniká i v případě, že dojde k vymáhání v rámci jiného řízení, kdyby nebyla nezákonně stanovená daň. Soud má za to, že pod částku získanou vymáháním lze podřadit i částky získané vlivem exekučního řízení. Proto tento úrok dle § 254 odst. 2 daňového řádu lze přiznat v případě, že došlo k úhradě spojené s neoprávněným vymáháním.

29. Soud proto z důvodů shora uvedených napadené rozhodnutí zrušil podle § 78 odst. 1 s. ř. s. a věc vrátil žalované k dalšímu řízení. Žalovaný je podle § 78 odst. 5 s. ř. s. vázán shora uvedeným právním názorem krajského soudu.
30. Výrok o náhradě nákladů řízení se opírá o ustanovení § 60 odst. 1 věty první s. ř. s., dle něhož, nestanoví-li zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníku, který ve věci úspěch neměl. Žalovaný neměl v řízení úspěch, nemá proto právo na náhradu nákladů řízení. Pokud jde o úspěšného žalobce, v jeho případě jsou náklady řízení představovány zaplaceným soudním poplatkem a odměnou za právní zastoupení. Náklady zastoupení spočívají v odměně za tři úkony právní služby (převzetí a příprava zastoupení, žaloba, replika) třikrát 3 100 Kč, celkem v částce 9 300 Kč a náhradě hotových výdajů za tři úkony právní služby v částce třikrát 300 Kč. Celkem tedy 10 200 Kč. Vzhledem k tomu, že je zástupce žalobce plátcem DPH, zvyšuje se nárok o částku 2 142 Kč odpovídající dani, kterou je povinen zástupce žalobce z odměny za zastupování odvést (zákon č. 235/2004 Sb. o dani z přidané hodnoty ve znění pozdějších předpisů). Jedná se o částku 12 342 Kč, ke které je nutno připočíst částku 3 000 Kč vynaloženou na soudní poplatek. Celková částka na náhradu nákladů řízení tak činí 15 342 Kč a žalovaný je povinen ji zaplatit žalobci do třiceti dnů od právní moci tohoto rozsudku.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližze následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

České Budějovice 21. 10. 2021

Mgr. Helena Nutilová v. r.
předsedkyně senátu

Shodu s prvopisem potvrzuje Z. S.